

Magnus Jansson
Magnus Opus

V. Maj

1/5 2008, drama:

Pop

Roller: prof. Nasi Goreng, en västerländsk journalist, en hotellstäderska

Scenen: I lobbyn på ett hotell någonstans i utom-Europa.

en västerländsk journalist: Sådär. Nu kanske vi kan börja?

prof. Nasi Goreng: Javisst, när du vill.

en västerländsk journalist: Min första fråga gäller förstås hur prof. Goreng ser på den senaste utvecklingen?

prof. Nasi Goreng: Vilken utveckling?! Vi har inte någon utveckling alls om du frågar mig. Det som händer i mitt land är snarare en retardering eller till och med en tillbakagång till ett tidigare stadium i utvecklingen.

en västerländsk journalist: ja, ja så säger alla som jag talar med. Men utveckling är det ju lika fullt, i en mer allmän mening. Det vill säga: Det händer saker.

(en städerska kommer och börjar tömma askfat och papperskorgar i närheten av fåtöljerna där de två sitter.)

prof. Nasi Goreng: Ja, låt oss säga att det är fråga om en utveckling. Låt oss säga att du har rätt och jag har fel. Hur mycket betalar du för att jag säger att jag ”är oroad” och ”väntar på västeuropas erkännande”?

en västerländsk journalist: Ja, vad vet jag? Vad kan det vara värt? Min redaktion har inte givit mig några sådana befogenheter. Men en tusenlapp?

prof. Nasi Goreng: It's a deal!

Hotellstäderskan: (liksom till sig själv): Det är märkligt att vi så sällan hör något som intresserar oss här på hotellet. Man kunde tro att närheten till makten och medierna skulle göra oss klokare. Men så är det inte. Snarare skulle jag säga att vi blir mer förvirrade genom att lyssna till de här lobbyamtalen, dag ut och dag in.

/---/

1/5 2008, roman:

/---/

Vem sänker koderna till noll? Vem tänker ut vilka förmåner som ska gälla i evighet? Det spelar ju föga roll egentligen. Eftersom vi inte kan utnyttja några av våra fördelar här så blir ju hela frågan akademisk, som man brukar säga. Nu ska jag gå och se ljusshowen. Den ska vara något alldeles extra, har jag hört.

/---/

1/5 2008, diktsamling:

1.

Det börjar bli uppenbart för alla.
Ingenting kommer att hända.
Solsidan.

2.

Med en barsk blick i motljus:
Konturerna av ett förtryck satt
i system.

3.

Låt den där ironin vila ett ögonblick!
Hundarnas blick: Outgrundlig. Solen
går upp och arbetet fortsätter.

2/5 2008, drama:

Insidan ut – eller ”Man måste gilla teater!”

Roller: Studenten Sun, studenten Solveig, guden Apollon.

Scenen: Utanför teaterns entré. Två studenter, en från Kina (Sun) och en från Sverige (Solveig) möts. De dröjer sig kvar utanför eftersom de vill röka färdigt sina cigaretter.

Sun: Har du varit här förut? På den här teatern, menar jag.

Solveig: Jag mår inte bra. Tankarna fladdrar hit och dit hela tiden. Det är som en inre svindel. Den gör mig illamående. Jag undrar om jag är sjuk? Kanske har jag blivit sjuk...

Sun: Jag tycker om teater. Man måste tycka om teater. Och jag gör det. Det känns helgjutet.

Solveig: Hur kommer det att kännas när jag sitter där inne i salongen? Kanske bara värre? Det är nog slöseri med både pengar och tid att gå på teater när man känner sig så här. Men hur skulle man ha kunnat veta det? Ibland är jag ju glad och skrattar också. Fast det är ganska sällan, när jag tänker efter...

Sun: Vi har flera olika teatrar att välja på. Men den här är bäst. Jag går oftast till den här teatern – faktiskt även om det är en dålig pjäs som spelas. Men idag är det en bra pjäs. Jag har sett den förut.

Solveig: Det går inte att ta in något när man inte känner sig riktigt harmonisk. Det blir nog inte någon stor upplevelse ikväll. Det får liksom inte plats här inne i mig.

Sun: Nu måste vi nog gå in. Vi ska hänga av oss jackorna också – i garderoben.

(En mycket lång man i trenchcoat kommer klivande och vill komma förbi de två studenterna. De är lite sena att flytta på sig och han måste stanna upp. Han ser från den ena till den andra.)

Mannen / Apollon: Om man skulle sammanfatta er två med några få ord skulle det nog bli så här:

I staden som har flera hus
än någon kan beräkna

där lyser många inre ljus
som facklor utan skydd.

När guden plötsligt kommer dit till slut
så slungas de mot mörkret.

Som sol i zenit skuggan plånar ut
så släcks de ut för alltid.

(Sun och Solveig fimpar sina cigaretter. Sedan går de alla tre in genom entrédörren och försvinner.)

2/5 2008, roman:

Kapitel ett

Någon glömmer ett viktigt möte helt och hållet (det börjar så här: En almanacka ligger på ett bord och berättaren ser att det finns ett möte inbokat en viss dag och en viss tid). Han kommer aldrig på det, inte ens när det redan är försent. Men det får konsekvenser. Redan nästa dag blir personen uppringd av en arg röst som skäller ut honom. Det är något nytt i personens liv. Han är inte van vid sådant. Det leder till en osäkerhetskänsla som utvecklas till en lättare depression.

Kapitel två

Depressionen. Dels försöker huvudpersonen leva som vanligt trots att allt går mycket sämre för honom. Inget vill riktigt lyckas – varken på jobbet eller i privatlivet. Dels vill huvudpersonen förstå vad som har lett fram till det här nya tillståndet och han börjar gå till en psykolog. Fortfarande har han inte någon aning om att allt har sitt ursprung i det bortglömda mötet.

Kapitel tre

Romanens klimax nås när det visar sig att psykologen blir kär i huvudpersonen och det leder till att han flyr och depressionen blir allvarigare. Han måste sjukskrivas och förlorar till slut sitt arbete. Det här omfattar en tid på cirka ett halvår.

Kapitel fyra

Vi möter huvudpersonen många år senare. Han har blivit stukad av livet och har fått ett nytt jobb som bara fungerar som en födkrok. På fritiden vandrar huvudpersonen omkring i staden och tittar på olika miljöer och människor. Han har börjat intressera sig för vad andra människor gör och för förändringar i stadsbilden. Det egna livet ägnar han dock inga som helst tankar.

2/5 2008, diktsamling:

Ett regnigt dygn

1.

Tigerränder i vitt och svart och

regnet som strilar hela tiden.

Tills gryningen, en ny, dyker

upp. Tänder och ränder.

2.

Ormtunga.

Ondgöra sig. Göra sig ond.

3.

Kraften är instängd. I mig.

När det rinner om allt. Rinner
av allt. Rinner på ytan och under,
strax under.

3/5 2008, drama:

Psykologen I

Roller: Psykologen i dräkt, patienten

Scenen: I psykologens rum. Patienten har just kommit och slagit sig ned i en stol framför psykologens skrivbord.

Psykologen: Vi har ju talat om din situation i telefon ett antal gånger och nu är det alltså dags att träffas. Jag hoppas att det inte var svårt att hitta hit? Många tycker att mottagningen ligger lite konstigt till.

Patienten: Nej då. Det var lätt att hitta. Jag skulle nog i och för sig ha hittat hit ändå. Jag är bra på sånt. (Tar upp en påse tuggummi ur fickan, tar ett och stoppar i munnen. Tuggar lite forcerat.) Man kan alltid hitta om man har sinne för väderstreck och om man har en vettig stadskarta.

Psykologen: Det där får mig att tänka på en sak. Det som du säger nu...

Patienten: Vadå?

Psykologen: Jo, det har med ditt "fall" att göra. När du var som mest desperat att få komma hit så sa du något om att du ville "förvirra dig". Var det det här det handlade om? Att du led av att alltid vara på rätt plats i rätt tid?

Patienten: Vad är det för fråga? Har terapin börjat redan? Då ska du i så fall tänka dig för jävligt noga. Det är såna här saker som gör en förvirrad. Jag vill inte vara förvirrad. Det var inte det jag menade.

/---/

3/5 2008, roman:

/---/

Det hade inte gått två dagar av semestern förrän han var ute på gatorna. Det var en stark drift hos honom numera att se hur andra hade det och hur staden utvecklades. På S:t Eriksgatan hade de satt upp en vägspärr och dirigerat om trafiken. Det luktade morgon och dagen låg framför honom – timmar av vandring till synes planlöst. Men han sökte människor och han sökte förändringar i stadsbilden.

Det stod två killar utanför pressbyrån när han kom ut ur porten och de såg ut att trivas i morgondiset. Den ene rökte en cigarett och den andre hade händerna i fickorna för det var fortfarande kyligt. Morgonkyla.

/---/

3/5 2008, diktsamling:

Låt det vara – Sonja Åkesson

1.

Vi har hittat morgonen. Och
den har visat sig vara ett tema.

Varför älskar jag det här morgondiset?
Som vältrar omkring i staden före öppnings-

dags? Det är en tråd som löper genom åt-
minstone Europa. Det här diset. Ett varmt

och kyligt dis laddat med den nya dagens
förhoppningar. Det är ren yta.

2.

Nu är det mörkt. Mörkret kommer även
till oss som lever i ljuset. Vi känner oss

fram med våra antenner som består av
kolstavar. På tv är det inte så lätt att

hitta ett program som matchar.

3.

Nu är det natt och drömmarna kommer.
Kan du alls föreställa dig? Kan du kanske

ens förstå något av hur vågorna väller fram?
Drömmarna är vilda och svarta. Som kol.

Be bokläsarna om tips – de lär inte kunna
hjälpa dig. Det är omslutet och diset är långt

borta.

4/5 2008, drama:

Det skulle vara annat

Roller: Bergslagsgubben, Sonen

Scenen: En brygga i inlandet.

Bergslagsgubben: Nu då, jävlar. Vi har inte tid att stå här och såsa. I Norberg finns det en rastlöshet. Har du inte känt av det, sonjävvel?

Sonen: Sonjävvel... Vad är det för något? Kan vi inte ta det lite lugnt nu? Vad heter det nu igen – koppla av... Jag är inte släkt med dig, för övrigt.

(Bergslagsgubben och sonen ser ut över sjön. Det är en stilla kväll. Fisken vakar ibland.)

Sonen: Vad kan du säga om det här? Du pratar alltid om "bråttom" och "rastlöshet". Men om du ser det här och försöker låta bli att tänka på Norberg. Norbergs väl och ve... Det finns väl annat. Jag vet inte vad jag ska säga.

/---/

4/5 2008, roman:

/---/

Vi gick hem. Det var inte något svårt beslut. Regnet gjorde att entusiasmen sjönk mer och mer för varje minut. Vi hade ju sett något, men det var inte precis vad vi väntat oss. Just nu kunde det kvitta vad det var och vad det betydde. Men något hade inträffat och det var nog. Nu kunde vi båda gå hem. /---/

4/5 2008, diktsamling:

Jag hade velat säga, men det gick inte av tekniska skäl...

1.

Det står en skog av kikare framför mig.
Nej, det är en rad, en snörät rad mitt i våren.

Vad har vi sett? Vad säger vi och
vad kan vi inte säga.

2.

Fiskevägen. Biätare. Sträcker.

3.

Det är fusk. Jag vill inte påstå att jag
kan härma det där. Men frestelsen blev

för stor.

5/5 2008, drama:

Smutsig hals

Roller: Jonas, Mikael

Scenen: Jonas sitter ensam i lunchrestaurangen och väntar på Mikael. Han äter isterband och dillstuvad potatis. Det är en solig dag och folktomt. Det är en sen lunch. Efter en kort stund kommer Mikael.

Jonas: Nämen hejsan. Slå dig ner. Jag har nästan hunnit äta färdigt. Det är isterband. Skitgott.

Mikael: Vad tomt det är här. Har du inga vänner och kollegor?

Jonas: Nä, inga alls. Det är rätt tomt här idag. De flesta försöker vara lediga. Det är ju sol idag...

Mikael: Jaha. Jag ska inte äta. Jag hinner inte. Måste sticka om en liten stund. Hur är det att jobba här?

Jonas: Jo tack. Stressigt och lite småkaotiskt skulle jag säga. I alla fall för min del.

Mikael: Har ni aldrig roligt? Du säger jämt så där. I alla år har jag hört samma visa.

Jonas: Jo det är roligt. Men allt roligt drar med sig något skitjobbigt och tråkigt. Liksom i släptåg. Det glimtar till ibland som om man fick syn på något väldigt tydligt – men sen grötar det till sig igen.

Mikael: Hur står du ut? Jag skulle aldrig klara det.

Jonas: Nej, tänk det tror jag inte heller.

Mikael: Det var rätt sagt.

Jonas: Men sant...

/---/

5/5 2008, roman:

/---/

Det gör sig inte på bild, fattar du väl? Man kan inte stå så där och posera. Slappna av lite nu, för fan.

/---/

5/5 2008, diktsamling:

Haquin Segel, tre dikter

I.

Låt oss i en rankig eka skrika
och i ro intaga vårt fika.

II.

Branden spred sig bort mot väster,
inställda blev alla fester
som planerats sista tiden.
nu är sista tiden liden.

III.

Galen vore jag, min stackare,
om jag genast löd vår rackare.

Fly till skogs med bara fötter
Vill jag, trots att jag är trötter.

6/5 2008, drama:

Sagoslottet

Roller: Berättaren, rekvisitören, Hans, Greta

Scenen: Berättaren, rekvisitören, Hans och Greta står i hallen till Sagoslottet och diskuterar något. Rekvisitören gestikulerar och verkar upprörd. Plötsligt tonas deras röster in och man hör vad de säger.

Berättaren (till rekvisitören): Men lugna dig nu lite grann. Sånt är livet. Hans och Greta har inte någon biologisk mor längre. Hon har dött för länge sedan. Nu har dom den här elaka och själviska styvmodern och så pappan som inte är riktigt som andra.

Rekvisitören: Jag tycker ändå att det är helt upprörande. Jag vill inte medverka till den här handlingen. Du har ju åtminstone den fördelen att du bara redogör för vad som händer vid olika förflyttningar. Jag måste ställa i ordning hela miljön. Allt som behövs för det hemiska brottet ska jag skaffa fram. Jag måste till och med skaffa fåglar som äter upp fröna så att barnen inte ska kunna hitta hem. Jag vägrar träffa de där elaka människorna.

Berättaren: Om du fortsätter att triskas blir det ju bara värre. Och kom ihåg att det slutar lyckligt.

Hans: Ja, det är vår stora tröst. Annars vore vi också förfärligt upprörda skulle jag tro. Eller vad säger du Greta?

Greta: Jag håller faktiskt med rekvisitören om att det hela är på gränsen till det uthärdliga. Men vi kan ju inte göra på något annat sätt.

Berättaren: Nog talat alltså. Låt oss gå in och träffa fadern och styvmodern. Du måste ta mått och så där...

/---/

6/5 2008, roman:

Kapitel ett

Det går hastigt. Ljuset slocknar och det blir alldeles kolmörkt. Man bara hör hur lastbilarna dundrar förbi ute på vägen.

Kapitel två

Två år tidigare. En sen söndagsfrukost där ägg, sill och nypressad apelsinjuice står på bordet. Familjen har besök av släktingar. Det pratas och äts. Stämningen är god. Då säger någon, helt apropå, att man borde göra en utflykt till de gamla ekarna i hagen vid Torunda. Någon annan suckar och säger att det väl blir sista gången eftersom de ska avverkas nästa sommar. Ett vägbygge är planerat.

Kapitel tre

Utflykten till ekbacken. Det blir inte som man tänkt sig. Det drar ihop sig till regn och stämningen förstörs också av de tydliga tecknen på förändring i landskapet. Man åker hem tidigt.

Kapitel fyra

I mörkret trevar de sig fram och försöker undvika att komma för nära vägen. Bilarnas strålkastare sveper förbi men lyser inte upp marken där de går. Plötsligt snubblar någon och alla måste stanna och se hur det gick. En stukad fot. Allt går långsammare och det tar hela natten att komma hem.

/---/

6/5 2008, diktsamling:

Stressade strofer

1.

Ahhhh! Vad det är jobbigt med de här
uppladdningarna inför en föreläsning!

Måtte man någon gång vänja sig.

2.

En nattskärra. Pappa sa att han såg
ögat.

3.

Helsjöns hundar ylar i natten...

7/5 2008, drama:

Vad är det som...

Roller: parkeringsvakter, några stycken i sena kvällen

Scenen: En stor parkeringsplats i utkanten av storstaden. Ett köpcentrum – kanske IKEA:s parkering. Några p-vakter har samlats i mitten och samtalar med varandra.

p-vakt 1: Vad är det som syns där borta? Det ser ut som flammor?

p-vakt 2: Nej, gud hjälpe mig om jag det vet.

p-vakt 3: Nu rullar vi vidare, tycker jag. Det är slut här nu. För i kväll.

p-vakt 1: Usch, ser ni inte. Jag är rädd – vi springer...

p-vakt 3: Sluta nu. Men visst vi kan gå nu. Det finns ändå inget här för oss.

/---/

7/5 2008, roman:

/---/

Jag är inte verklig alls. Men min röst kommer från alla håll någon gång då och då. Och när den hörs är den alltid distinkt, lugn och saklig. Vi måste ha det så här. Det finns inga alternativ till det. Möjligen skulle det vara att falla fritt i ett oändligt schakt. Och vem vill det?

/---/

7/5 2008, diktsamling:

1.

Framme i
Landskrona. Gud hjälpe oss.

2.

Det satt en man på pendeln
mellan Lund och Landskrona.

Han hade långt hår och skägg,
han hade en osannolikt trasig

jacka. Han var barfota, han kedjeåt
geischapraliner och frallor. Han

var språkexpert. ”Vad betyder
onninen? Det måste vara finska.”

Mannen med onninen på väskan
visade sig inte veta ett skvatt.

3.

Jag mådde illa och trodde att jag
skulle sugas med, ner i djupet.

Jag har alltid haft en sådan svaghet,
som visar sig när någon bryter

mönstret.

8/5 2008, drama:

Orienteringskontrollen i Höör

Mamma 1: Jamen ställ bilen och gå hem från jobbet idag då! Det kan du väl.

Mamma 2: Fiskpinnar. Ja, i frysen. Äsch, jag gör det när jag kommer hem. Puss, puss.

/---/

8/5 2008, roman:

Orienteringskontrollen i Höör

/---/

Ishallen låg åt andra hållet. Vi hade tagit fel väg och fick gå tillbaka. Det var långt och kändes inte speciellt roligt. Ishallar är inga vidare sevärdheter.

/---/

8/5 2008, diktsamling:

Orienteringskontrollen i Höör

1.

Vem orienterar i Höör mitt på
blanka eftermiddagen? Alla och
ingen. Men kontrollen är det bara
jag som ser.

2.

Blicken glider nedför. Uppifrån och ned.
Skyltarna högst upp och sedan bara rena
rama stången. Plötsligt tvärt slut.

3.

Redan ett minne så här snart efteråt. Fanns
det en kontroll i Höör? Nej, ingen kontroll.

9/5 2008, drama:

Bluegrass

Roller: Jonas och Mikael

Scenen: fiket i tennishallen

Jonas: Fy fan, tänk om de kunde stänga av radion här ibland!

Mikael: Varför det?

Jonas: Jamen lyssna. Nu till exempel är det ju sån där äcklig sorts coutry.

Mikael: Bluegrass.

Jonas: Ja, ja, kanske det. Hur som helst... Hur kunde du veta det?

Mikael: Jag älskar det. Det har jag alltid gjort. Men det är ju inte något som vi har snackat om någon gång.. Vad jag vet.

Jonas: Jesus... Tänk vilka avgrunder som öppnar sig – mitt i vardagen.

/---/

9/5 2008, roman:

En trappa till himlen

Första kapitlet

Glitter är det som jag ser överallt. Mitt i vardagen, på jobbet, på ICA, på trottoaren, på toaletten. När som helst kan glittret komma och hjälpa mig. Det är inte så att jag har några problem utöver det vanliga. Det är bara det att jag inte kan klara mig utan glitter.

För två timmar sedan dödade jag en man. Han hade plågat mig länge. Nu vet jag inte vad jag ska göra i fortsättningen. Det kanske kommer dagar då jag ångrar det här. Ja, jag är nästan säker på det. Men aldrig har det varit tydligare för mig hur viktigt det är att kunna blunda för allt och se hur det skimrar om allt som finns här i världen.

/---/

9/5 2008, diktsamling:

Nu kallar vi på hjälp – äntligen!

1.

Vad, vad, vad, vad, vad, vad.

Vad, vad, vad.

Vad, vad. Vad, vad.

2.

Hur ska det kännas egentligen? Att, att, att.

Att, att, att. Hur ska det, det, det.

3.

Jag kommer alltid att älska dig. Jag

kommer alltid att älska dig.

4.

(Bergen. Det är så att solen går ner nu.

Bakom och så flyger och försvinner

en fågel. Det pågår ju. Det är sannolikt

att det händer.)

10/5 2008, drama:

Ett ögonblick av stål (efter John Hiatt)

Roller: Monika och Sonny

Scenen: Det ljusnar och sommarnatten övergår i en strålande solig morgon. Monika och Sonny har dröjt sig kvar ute hela natten.

Monika: Jag har en sak jag måste berätta för dig.

Sonny: Jaha. Vadå?

Monika: Kan du inte säga något annat? Kan du inte svara nåt med "älskling det vill jag gärna höra" eller "jag brinner av otålighet" eller...

Sonny: Du är ju helt knäpp. Kom så går vi. Fan, det är kallt.

/---/

10/5 2008, roman:

Med brädspel genom Europa

1.

Vad kan vara mer uppfriskande än en resa? Efter en lång vinters idogt arbete och försakelser bryter man sig ut och säger: ”jag vill inte anpassa mig, jag beger mig iväg. Kanske för gott...” Så är det ju visserligen aldrig – att man inte kommer tillbaka – men icke desto mindre är resor kanske ända sedan antiken det bästa botemedlet mot letargi, leda och tristess i största allmänhet.

Jag hade häromåret förmånen att få /---/

10/5 2008, diktsamling:

Vilken kommer först?

1.

Det är alltid givet efteråt vem som kommer först. Men innan är det alltid osäkert. Även

om man har sina favoriter...

2.

Om man skulle bränna ned allt som är brännbart – vad skulle då återstå? Återuppstå?

3.

Att måna om detaljer och futiliteter: Vilken vila det ligger i sådana projekt! Putsa ditt silver och dö

långsamt.

11/5 2008, drama:

En liten bit över vattenytan

Roller: röst 1 och röst 2

Scenen: Man ser vattenytan väldigt tydligt och nära. Sjögång.

röst 1: Oj, oj, oj, vad det gungar. Man blir ju helt yr. Näe, det här är mer än man står ut med.

röst 2: Så är det hela tiden. Om man kommer tillräckligt nära så ser man det så. En helt okontrollerbar rörelse. Våldsamt. Upp och ner, upp och ner. Du har rätt i att det inte går att stå ut med i längden.

röst 1: Näe. Jag antar att man först börjar må illa och sedan svartnar det för ögonen. Det var det värsta jag har varit med om.

röst 2: Du har inte varit med om så mycket. Det är det som du borde tänka på. Det här pågår hela tiden.

röst 1: Jag orkar inte ens höra på dig. Vad säger du egentligen?

röst 2: Det är meningslöst. Men du kommer snart ut ur det. Det är slut nu. Nu. Är det slut.

11/5 2008, roman:

/---/

Bestå mig bistånd. Och kalla på de väldigt unga försvararna! Seså, sätt igång. Välj ut alla som inte vill vara med och följ dem till gränsen. På så vis är vi utan sköld och skydd. Med bävan ska våra fiender finna att vi har övertaget. Lätthet tar oss över varje hinder i vår väg och med lätthet passerar vi förstäderna.

/---/

11/5 2008, diktsamling:

1.

Nu ja. Ja nu. Det blir saker av!
Hurra. Vildheter utan ände. Eller:

En ände med förskräckelse.

2.

Beundra allt som rör sig av
princip. När trollen rör sig anar

du alltet.

3.

Finurlighet och en viss klyftighet
som inte fanns i det forna östblocket.

Kastrater som förundrar sig över en annan
som dominerar allt och alla. Karneval, fest

och rosor.

12/5 2008, drama:

Odon i bolmörten
- en tragikomedi i tre tablåer

Tablå ett

Scenen: Ett hav av parkbänkar. På varje bänk sitter ett kärlekspar som gullar, kramas och pussas – som om de vore ensamma i världen. Ibland sitter några och håller varandra i handen och stirrar framför sig som om de satt framför en grandios utsikt över ett hav i solnedgång eller liknande.

Tablå två

Scenen: Ett kyrkorum. I gången upp mot altaret leker ett litet barn med LEGO. Det ligger legobitar utspridda överallt – ända upp till altarringen.

Tablå tre

Scenen: Fem väldigt gamla gummor – några magra och några lite kraftigare – klädda i städrockar och hucklen. De hasar omkring det fortaste de kan och skjuter på varandra med paintballgevär. Ibland blir någon träffad och får stora färgfläckar på kläderna. Det ser vådligt ut eftersom de är så gamla och skröpliga. Man tror att de ska skada sig eller ramla och bryta lårbenshalsen. En riktig thriller...

12/5 2008, roman:

/---/

Vid järnvägsstationen i Gällivare hade tåget just stannat. Dörrarna öppnades och resenärer började strömma ut på perrongen. Man lade genast märke till en ovanligt lång och gänglig man med käpp. Han var avvikande och när passagerarna trängdes ihop till en liten skock vid spårövergången såg hans huvud ut att segla ovanför i mitten, som en målmedveten gräsand på väg mot den skyddande vassen. Och det var inte långt från sanningen: Berndt Persson var på väg hem efter att ha avtjänat ett långt fängelsestraff och nu hade han tänkt göra sig osynlig så fort som möjligt. Men det skulle inte bli så lätt.

/---/

12/5 2008, diktsamling:

Eskalerar våren?

*

Hitryms ärtor inoms sfär?

*

Bistreras med säfligoms grace...

*

Tratrit för ockritikos taburalitet!

13/5 2008, drama:

”Låt oss bosätta oss i 14e arrondissementet!!”

Roller: Patrik (knarkare), Rolf (arbetslös), Sandra (student), Miro (invandrare)

Scenen: Mitt i staden. En fashionabel affärsgata. Patrik, Rolf och Sandra står och samtalar i ett gathörn. De verkar slitna. De har dåliga kläder och otvättade hår.

Patrik: Jag bor ”nästgårds”, fattar ni? Eller ska jag förklara en gång till? Ni går bara vänster, vänster sen höger och så är det den gula porten till vänster – koden är trasig – alltså uppför trappan. Sen är det min dörr. Det är bara en dörr på första våningen. Det är enkelt. Kom igen. Det är inte svårt att hitta. Fattar ni nu?

Rolf: Ok, vi fattar. Men du säger ju samma väg var vi än är! Du tjata om det igår också, minns du det? Du var helt borta men du sa precis samma väg. Men nu är grejen den att vi hittar hem till dig ändå. På nåt sätt alltså. Ungefär. Fast jag vet inte om jag kommer idag. Gör du det, Sandra?

Sandra: Jag ska flytta i morgon. Så jag vet inte... Kan vi inte komma en annan gång? Fan, vad jag har ont i huvet idag!

Patrik: Jo, kom igen nu! Jag kan förklara var jag bor var som helst! Det är inte svårt – jag har helt koll på det.

Rolf: Du fattar ju inte vad man säger längre! Nu får du fan ge dig.

Miro kommer gående. Han har en väska som ser tung ut. Han släpar sig fram.

Miro: Tjena va. Är ni kvar här alltid? Så. (*Stannar och ställer ifrån sig väskan*) Det är nytt idag. (*Pekar på väskan*) Vi har inte tid att stå här. Det är typ farligt också. Men min morsa hade ett sånt och spela jämt på det.

(De tre andra tittar oförstående på Miro)

/---/

13/5 2008, roman:

/---/

Det var en ovanlig konstruktion. Den hade två handtag: Ett stort som man förstod att man skulle använda och det satt i lagom höjd, åtminstone för någon av medellängd. Men en bra bit ovanför det satt ett mycket mindre. Det såg äldre ut och storleken antydde att det var gjort för ett barn, eller kanske en dvärg. Två nyckelhål har man ju sett, tänkte han, men två handtag – det är ovanligt för att inte säga unikt.

Efter ett ögonblicks tvekan tryckte han dock ner det stora handtaget och dörren gled upp lätt och nästan ljudlöst.

/---/

13/5 2008, diktsamling:

Bristningar i dikten på grund av hets

*

Nu är jag där igen! Det är inte
så lätt att få en dikt ut ur sig under
rådande omständigheter.

*

Vad handlar det om? Höga
träd? Bastanta pelare av
sten? Vilken sorts sten? Nej,
kanske träd ändå. Med
sus i grenar.

*

Nu, nu börjar det bli en
form. En form för diktande.
Inte för alla förstås. Men för
mig – förtvivlat bara för mig.

*

Det kan rulla på nu. Det blir
inte mer substans än så här. Men
form och rytm i sin egen-
het...

14/5 2008, drama:

/---/

Basilisken: Det är fråga om två byggnader som inte är nya, snarare gamla. Jag säger inte mer.

Enhörningen: Tvi, vilken bitter smak jag har i munnen och vad mitt huvud känns tungt. Två byggnader säger du... Få se nu, låt mig tänka. Får man inga fler ledtrådar?

Basilisken: Nej och nej. Inte en enda.

Enhörningen: Svårt. Hur många gissningar får jag?

Basilisken: En.

Enhörningen: Hu då! Hur lång betänketid?

Basilisken: Två minuter. Från nu!

Enhörningen: Och om jag svarar fel?

(Basilisken svarar inte – stirrar bara stint framför sig med ett inåtvänt och hotfullt leende)

/---/

14/5 2008, roman:

/---/

Det var svårt att somna. Så var det alltid, mindes han nu, trots att det var länge sedan sist, att han hade svårt att sova på nya platser. Han tittade sig omkring i rummets halvdunkel. Det var för mörkt för att njuta av de tre tavlor som prydde väggarna. Han hade inte alls tänkt på vad de föreställde tidigare och nu var det för sent.

/---/

14/5 2008, diktsamling:

1.

Vad händer om man inte längre vill äta?
Hunger är något som människan aldrig
kommer att lära sig att hantera.

2.

Hur ska det gå för, låt oss säga Hammarby,
den här säsongen?
Det är en fråga som jag har väldigt svårt
att intressera mig för.

3.

Låt oss övergå till exklamationer!
Det kanske skulle kunna hjälpa
oss att få kontakt med något
väsentligt.

15/5 2008, drama:

/---/

Crusoe: Nå, vilka är Asiens floder?

fredag: måndag, tisdag, onsdag...

Crusoe: Rätt!!!

/---/

15/5 2008, roman:

/---/

Vad ont det gjorde! Och vad han ångrade att han kommit ända hit. Det hade varit mycket bättre, tänkte han, om jag rustat mig för ett liv i skuggan av mitt förra.

/---/

15/5 2008, diktsamling:

1.

Tolv rullar balar
och elva till
rullar i salar
och äter dill.

2.

Fritiden ägnas åt dans
utan den minsta balans.

3.

Tokigt vore det om
Persson tillbaka kom.

16/5 2008, drama:

/---/

Bergslagsgubben: Det är en sån period nu, fy fan i Norberg.

Leksakshandlaren: Jag tycker det är förskräckligt. Ja, det tycker jag. Just jag tycker så. Men det är klart – jag kan ju ha fel.

Bergslagsgubben: Jo, det kan du inbilla dig. Att tro sig ha fel är världens vanligaste undanflykt. Jo så är det, fy fan i Norberg...

/---/

16/5 2008, roman:

/---/

Vi finner inte ut. Vad som helst är bättre än det här. I nuläget. Att och vill.

/---/

16/5 2008, diktsamling:

På stadsbiblioteket

1.

Det finns inga böcker som är
värda att läsa här.

Vem säger det? Jo, det säger jag
som är mig själv och som ibland
behöver en bok.

2.

Med all respekt: Vem ska låna
Erik Blomberg? Jag skulle tro

att det kommer att dröja. Men.
Vi kan bara läsa det som angår

oss.

3.

Nu vet jag: Jag hyr en lastbil på
OK och kör hem alla böckerna

till mig. Det kan bli filialernas

filial.

17/5 2008, drama:

Jack Sparrow

/---/

Sjömannen: Vi seglar snabbt. Snabbseglare. Det finns en horisont att se på. Det kan hända att vi har tur och kommer fram i natt. Men det kan också hända att vi får vänta ytterligare några dygn. Man skulle kunna tro att vi var trötta på det här. Men det har blivit en vana, ja nästan ett behov.

/---/

17/5 2008, roman:

/---/

I köket på Burhusgatan stod middagsresterna, tallrikar, glas och bestick kvar på bordet precis som de hade lämnat det när de gick. Naturligtvis. Ingen hade varit hemma under tiden. De andra var också ute på sitt håll. Tröttheten lade sig som en hinna över allt i köket och det hjälpte inte mycket att de tände taklampan och lysrören över diskbänken. Det här töcknet skulle bara en lång nattsömn och sovmorgon kunna radera ut.

/---/

17/5 2008, diktsamling:

I

Candor. Vad är det?
TV:n fladdrar bredvid.

II

Invånarantal. Vad är det?
Jo, det vet jag förstås.

III

Aspects. Vad är det?
Nu är det nog tid att göra sig
färdig för avfärd.

18/5 2008, drama:

Rökt fläsk –
ett samtal med markägaren

Markägaren: Jag är ute och går.

Grannen: Ja, och nu kom du allt på mig när jag går här och gallrar bland dina aspar.

Markägaren: Ja, minsann. Och den där gamla ”???” som vi rökte fläsk i förr. Det är nog fyrtiofem år sedan jag var och tittade i den.

Grannen: Ja, man skulle kanske ta upp det igen. Jag menar att röka fläsk.

Markägaren: Nej, nu får jag ta och ge mig iväg igen.

/---/

18/5 2008, roman:

/---/

Nu blir det bara ett litet, litet hål som jag kan titta ut igenom. Jag blir trött i ögonen också. Varför ska man vara så nyfiken och kreativ hela tiden? Finns det inget annat att ta itu med häromkring?

/---/

18/5 2008, diktsamling:

Det går inte att tävla i poesi

I

Vem bestämmer formen på dikten? Är det jag eller någon annan eller är det språket? Eller historien?

Vem värderar innehållet i dikten? Är det läsaren eller den som skriver? Eller: Finns det ett givet värde bortom vår räckvidd?

II

I olika länder. Samtidigt. Formerna och innehållen visar sig samtidigt: Från nu till nu. Vad är det som inte syns?

III

Det som redan finns låter sig kommenteras. Men ute i det andra mörkret samlar sig det utsagda till sin hämnd.

19/5 2008, drama:

Skapelsens krona

eller: Ett försök att frilägga Bergslagsgubbens historiko-genes

Roller: Bergslagsgubben, Geografen

Scenen: Utanför Elsa Anderssons konditori i Norberg. Det är en vanlig vardag i februari. Snöslask och två plusgrader. Bergslagsgubben och Geografen har stött ihop och börjar ett slags samtal. (Källa: Helge Nelson, "En Bergslagsbygd. En historisk-geografisk öfverblick" Ymer, 1913)

Bergslagsgubben: Nu fan, vad ska det här föreställa? Kan vi inte få lugn, I Norberg?

Geografen: Jag säger dig, sannerligen säger jag dig: Utom svenskar hava finnar, tyskar och andra främmande folk gjort sin insats och satt sin särskilda prägel...

Bergslagsgubben: Det är väl inte någon skillnad på förr och nu i det avseendet. Fan, vi har väl turister här nu ock. Fan i helvetes jävlar.

Geografen: Gruvbrytningen fick ni lära er av tyskarna.

Bergslagsgubben: För så vitt det inte var av Gud fader själv. Fan i Norberg...

Geografen: Som jag alltid försökt och misslyckats här i trakten! Men all er strävan hinner aldrig bli mer än nya lappar på det gamla lapptäcket.

Bergslagsgubben: Det kan ju du tro. Fan, man får aldrig slappna av. Det gäller att vara på sin vakt och försöka sköta om allt. Fan i Norberg.

/---/

19/5 2008, roman:

/---/

I stort sett består de mest vidsträckta områdena av is. En och annan klump når betydande höjd. Ännu mer karakteristisk är den särprägel i smått, som glaciärerna erhålla. Överallt få dessa förfrusna områden täckta av grovkornig snö, där de ej täckts av vindslipad isyta, sin prägel genom köldens härjningar och formvilja. Långsmala sprickor, med branta sidor samt flak och bottenfrusna sjöar, ligga insänkta mellan isvidderna, som stundom breda ut sig till jämna platåer, över vilka höja sig mer eller mindre brant de av vinden rundhyvlade istopparna.

/---/

19/5 2008, diktsamling:

Osanningar om bland annat leran i Bergslagen

I

I allmänhet är det självklart:
Leran har den
högsta marina gränsens läge.

II

Berggrund och morän är ej
bestämmande för utbredningen
av odlad jord.

III

I det mellansvenska slätt-
landet når emellertid
lerornas utbredning 20 meters
mäktighet.

29/5 2008, drama:

Det nya Ryssland

Roller: En författare från förr, En ny författare, En journalist

Scenen: Det är ett kafé. De tre rollerna sitter vid ett runt bord och pratar. De dricker öl och röker.

En författare från förr: Jag kände alla vid ministeriet! Det kommer att visa sig en dag att man behöver mig. Sannerligen tror jag att den dagen närmar sig med stormsteg. Vi hade inget att äta men vi hade fullständig respekt för varandra och andra tyckte att vi skulle fortsätta med vår verksamhet – den framstod som naturlig och fri.

En journalist: Men varför är det aldrig någon som ber dig skriva något nuförtiden? Varför har alla glömt dig?

En författare från förr: Jag har visst uppdrag! Jag skriver hela tiden. Men det är du som inte kan förstå det. Dina skrivelser är bara ord i sand. Nästa våg raderar ut dem och din ensamhet kommer att göra dig ful. Förstår du? Du har inget att sätta emot när man inte längre hänger över din axel och vill läsa.

En journalist: Det är en konstig sak att säga av en som har varit som en megafon i trettio år. Vart tar det ljudet vägen? Men tro inte att jag tänker bli förbannad. Jag är bara less på att diskutera med sådana som dig.

En ny författare: Det känns precis som om jag borde säga något nu. Men jag kan tamigfan inte komma på någonting att säga. Jag gick hit för att få inspiration till något jag håller på med. Men det som ni pratar om är inte riktigt vad jag kallar en inspirerande konversation.

/---/

20/5 2008, roman:

/---/

Apelsinerna är lättskalade så här års, men de är nästan oätliga. Jag har noterat det flera gånger (man märker sånt även på kåken). Först är de goda och lättskalade, sen blir de lättskalade och oätligt sura och sedan blir de svårskalade och oätliga. Man skulle kunna lägga upp en årskalender efter det där mönstret.

/--/

20/5 2008, diktsamling:

Vad är det som säger
att vi inte kan räkna med
en ursprunglighet?

*

Det är ju väldigt lätt
att lägga ut texten om
alltings relativitet.

*

Det skulle vara trevligt
med en Gud och en ur-
sprunglig natur – både
moralisk och ontologisk.

21/5 2008, diktsamling:

Nu har det blivit svårt.
Jag skymtade ett nyfött föl
i en glipa mellan dokumenten.

*

Mitt liv pendlar mellan prasslet
av papper och sorlet av röster.
Men det finns inget centrum.

*

Jag skulle vilja kunna stegra mig
som en häst och gnägga tiden och
tillvaron rakt upp i ansiktet.

21/5 2008, roman:

/---/

Skadegörelser med okänt ursprung har noterats vid olika platser i staden. Det är fråga om små hack i de mest skilda material. Själva hacken är i stort sett identiska men de tycks vara gjorda på måfå. Vissa platser är dock mer drabbade än andra. Här finns kanske ett mönster? Sjukhus, industrilokaler och biografier hör till de mest angripna byggnaderna.

/---/

21/5 2008, drama:

/---/

Röst 1 i öknen: Kan du säga mig om det finns tandkräm?

Röst 2 i öknen: Nej, jag tror den är slut.

Röst 1 i öknen: Slut?! Ska vi alltså inte ens borsta våra tänder längre?

Röst 2 i öknen: Nej, jag antar att det är slut med det nu. Men man kan ju i och för sig borsta utan tandkräm – med bara vatten.

Röst 1 i öknen: Vatten?! Skojar du eller?

/---/

22/5 2008, drama:

/---/

- Vi skulle prata engelska.
- När vi nu finner en möjlighet – så pratar vi engelska.
- Vi hade ett krav på oss.
- Ja, de ville att vi skulle hålla oss till det engelska språket.
- Ja, det engelska språket är ett mål. en målsättning var det. Språket.

/---/

22/5 2008, roman:

/---/

”Ransta”. ”Ransta”. Stål. Björksly. Gula funkishus. Grusbäddar. Betongsuggor. Lärare. Gråa funkishus. Röda hus. Gula 70-talshus. Ställverk. Gröna fält. Många. Och nu: Vildmark! Naturen försöker verkligen. Jag tror att man skulle kunna strunta i alla ifrågasättanden.

/---/

22/5 2008, diktsamling:

Brand!

I

I det gula välver sig
tanken.

Bränn ut
det gamla.

II

Finn ett fot-
fäste.

Gröp ur vår
analytiska viss-
het.

III

Småskaliga horisonter.
Fast avfall. Hat. Grönskan.
Inbromsning.

23/5 2008, drama:

Det borde vara: Bergslagsgubben!

Roller: Regissören, Producenten

Reg.: Jag tänkte att...typ, Bergslagsgubben. Typ, alltså...

Prod.: Nej!! Inte han nu igen! Varför finns han egentligen? Jag blir så trött.
/---/

23/5 2008, roman:

/---/

Vi passerar gruvbyn och jag inser att jag är på resa. Grönskan är ögonbedövande.

/---/

23/5 2008, diktsamling:

I.

Hur många gånger har jag tänkt:
Det är allvar nu?
Skyltarna med sin information
bländar mig.

II.

Nu är plötsligt det gröna
remsor.
Smala remsor av grönt – de för-
medlar ingenting.

III.

Jag har ingen känsla för vad
andra människor säger om mig –
när de talar *gott*.

Men minsta lilla kritik går
in som en vass pil.
Hat och ingen kärlek.

24/5 2008, drama:

Brustna ambitioner 1

Roller: Tankerkapten Nils Olsson från Färgelanda, containerflyktingen Nasir från Iran, Pressbyråkassörskan Tina Nilsén från Eskilstuna

Scenen: Familjeläkarmottagningen. Det är dags för massvaccinering inför årets influensaepidemi. De tre rollerna sitter i väntrummet och samtalar i väntan på att få komma in och ta sin spruta.

/---/

24/5 2008, roman:

/---/

Det var illavarslande. Ja, värre än så: Det var en bekräftelse på den känsla de hade haft länge, nämligen att hela skeendet skulle få en våldsam avslutning. I kvarteret med palmerna var det dock fortfarande lugnt och fridfullt. Kirk och Song-Ju satt och vilade sig på en uteservering med varsin kopp kaffe. Kirk rökte en cigarett.

/---/

24/5 2008, diktsamling:

Och Bergslagsgubben hade snuva!
Hej faderallan lej och hoppsan.

*

Raska rötter springa fram, fram, fram
Jag har inte någon kam, kam, kam.
Morfar rusar runt i ring, ring, ring,
men det är bara roligt!

*

Huvet känns så runt
allting är så tunt
bara vara som en snigel
vara snara om en igel

25/5 2008, drama:

/---/

Lärjungen: Vad är det jag ska lära mig?

Läraren: Vad vill du lära dig?

Lärjungen: Hur ska jag veta det?

Läraren: Hur ska *jag* veta det?

Lärjungen: Kan jag få lämna in min tenta lite senare?

Läraren: Javisst. Gör så.

/---/

25/5 2008, roman:

/---/

Mitra är ett märkligt ord, sa Svante och kliade sig i huvudet. Det går inte att räkna ut vad det skulle kunna betyda. Nu vet ju jag i och för sig vad det är, men ändå...

/---/

25/5 2008, diktsamling:

Bukfilmsgrannlåt

1.

Som plast över ett organ som skimrar

2.

Spetsar på ett plagg över magen

3.

Ett ålderdomligt granatgevär med dubbla pipor.
Avfyras i solnedgången.

26/5 2008, drama:

Helt plötsligt såg jag ett ljus.

Roller: En tand, en kudde, en påse mjöl

Scenen: Det är tre människor som har klätt ut sig till tand, kudde och mjölpåse. De står i en korridor och väntar på något.

tand: Nej, varför skulle jag sluta röka. Nu har jag inga cigaretter på mig och jag är sååå röksugen. Och nervös. Fan, är inte ni nervösa?

kudde: Nja, jag vet inte. Inte nervös precis, men lite spänd. Spänd är jag nog, litegrann.

tand: Du då, din hösäck? Har du cigaretter?

mjölpåse: Ja. Visst. Visst här har du. Rök på bara.

/---/

26/5 2008, roman:

/---/

Finurlighet med allt som är boll. Så vill vi ha det. Kan du inte begripa det så har du inget här att göra.

/---/

26/5 2008, diktsamling:

Åh, jag blir tokig

*

Hur det känns att vara tvungen att
skriva en diktsamling –varje dag?

Ja, det skulle jag kunna berätta om!
Det har jag erfarenhet av. Men en

sak som gör det omöjligt är just
en av aspekterna: Att det inte finns

tid.

*

HHHHH. Gulp.

*

Hrmpf. Hrmpf. HHHHH. Pust:

KLART

27/5 2008, drama:

/---/

Jag: Vad ska man välja ut och sätta ord på för att det ska bli konst? Ljuset ligger mot en gul vägg, mitt emot mig på andra sidan om spåren, och det sitter en antenn på ett tak, framför huset med den gula väggen. Fäster jag mig vid detta bara eftersom det befinner sig rakt framför mina ögon – eller är det något som skiljer ut det från resten av omgivningen? Är det fråga om en känsla som jag ska göra om till något slags ordkonst? Och varför, varför...

/---/

27/5 2008, roman:

/---/

Tåget kom. Han klev på först av alla. Det var ovanligt. Eller för att vara exakt: De gånger det var få människor som skulle stiga på tåget var det inte någon poäng med att tänka att man var först, alla är först – och sist – i det läget. Men om det var en hel klunga resenärer vid varje dörr, ja då blev det tydligt om man kom först eller sist eller mitt emellan. Att vara först i ett sådant läge är naturligtvis ovanligt, det säger sig självt.

/---/

27/5 2008, diktsamling:

*

Att samtidigt uppleva *något*
och uppleva att något

kan bli dikt.

*

Åkermark är kvävande,
eller hur? Det är
odlingens baksida.

*

Det mesta jag ser
kan jag förklara
till viss del. Men
under den nivån
trasslar sladdarna
ihop sig.

28/5 2008, drama:

Sommarstuga

Roller: Skogvaktaren, Stuguägaren, ett par barn som leker i bakgrunden.

Scenen: Den lilla stugan är helt inbäddad i grönska: Träd, buskar och en liten gräsmatta syns i fonden. Där leker två barn utan att man hör dem. Däremot hör man surret av insekter och fågelsång. Det är som en gammal tavla. Skogvaktaren kommer in från höger. Han vänder sig mot publiken.

Skogvaktaren: Det är varmt idag. Jag är skogvaktaren och där borta leker min dotter med sin kamrat. Det är stuguägarens son. Jag vet inte om jag arbetar idag eller om jag bara är ute och flanerar. På sista tiden har den där gränsen suddats ut allt mer.

(Stuguägaren in från vänster)

Stuguägaren: Godafton skogvaktare! Är du här för att hämta hem ditt barn?

Skogvaktaren: Ja, men det är inte någon brådska.

/---/

28/5 2008, roman:

/---/

I förstone kunde man ha trott att den lilla reflexen som solen gav upphov till och som uppstod i solljusets möte med den planka marmorn bara var en oskyldig slump – ett sammanträffande, en solitär händelse i tid och rum, förnummen av en enda människa med synsinnet vaket och alert, men med endast en liten eftertänksamhet och med utnyttjande av några grundläggande kunskaper i arkitektur och de erfarenheter av världen som en vuxen människa besitter framstod denna idé plötsligt som en illusion och ett av alla dessa exempel på när vi i våra liv förväxlar orsak och verkan. Det var marmorskivans placering som var orsaken och solljuset – ja själva solen – var denna placerings effekt. Den glatta, slipade ytan och den tunga stenens materialitet var mer ursprunglig och grundläggande än själva himlakropparna svävande i sitt ogripbara sammanhang.

/---/

28/5 2008, diktsamling:

Tunga och släpande är stegen som vandraren tar.
Ensam blir den som har fått lotten att dröja sig kvar.

*

Korniga ögat som ser litet av det som finns till
irrar sig vilse i natt, sluter till sist sin pupill.

*

Brottsligt det vore att ge skadliga råd till en vän.
Ändå vill något i mig ropa ut lögner igen.

28/5 2008, kommentar.

Oj, vad sällan jag övar mig i de här versmått! Det är verkligen inte lätt att få till någon vettig mening. Men man anar att det här är ett alldeles eget språk där nya insikter skulle kunna uppstå ur tvånget. Det känns som att gräva efter något. Gräva, gräva. Mest jord och sand – men lukten av något främmande och ovanligt.

29/5 2008, drama:

Räddaren i nöden

Roller: Bergslagsgubben och en snäll gumma

Scenen: Utanför Konsum i Norberg.

En snäll gumma: Hej du.

Bergslagsgubben: Ja. Nej. Fan. Jo, nu så, jävlar.

En snäll gumma: Ja, hej då med dig.

29/5 2008, roman:

/---/

Matrikelutrop i snar blåst för enda gången. Ja, sannerligen säger jag eder: En sådan ynnest har vi aldrig åtnjutit. Karlavagnen.

/---/

29/5 2008, diktsamling:

*

Njae. För en gångs skull:
Natten faller och stjärnorna är
inom räckhåll.

*

Försvaret. För svaret är
vi skyldiga.

*

Nu blåser vi ut
ljuset.

30/5 2008, drama:

Födelsedag, cirkus, fest...

Roller: Två yngre äldre män som heter L. och K.

Scenen: En risig skog, en stig bekvämt framkomlig. L. och K. vandrar tillsammans.

M.: Vi får hoppas att alla kommer nu då.

K.: Ja, men vilka har vi egentligen bjudit? (Jag, jag, jag, smör, smör, smör.....)

/---/

30/5 2008, roman:

/---/

Kom och hälsa på oss någon gång! Vi har det så trevligt hemma och vi behöver någon som kommer och visar oss det Jag menar att det är en viktig aspekt av trivsel: Att någon hela tiden bekräftar att just vi har ordnat det så trevligt omkring oss. Snälla, kom och gör just det. Vi behöver det.

/---/

30/5 2008, diktsamling:

Hat (version två)

*

Först och främst: mig själv.

Grundplåten.

*

Sedan samhället: Det jävla tjuv-
samhället (Va fan, i Norberg)

*

Sist men inte minst: Gud.

31/5 2008, drama:

Oberoende Oberon

Roller: Skogens konung, drottningen, alla de som är beroende av kungen, dvs diverse varelser

Scenen: En mycket tätt befolkad skog.

/---/

31/5 2008, roman:

/---/

Hör hur det känns nu! Använd alla sinnen och sug in friheten genom alla porer och kroppsöppningar. Passa på. Den här chansen kommer inte tillbaka i brådrasket...

/---/

31/5 2008, diktsamling:

Alla faller på plats
varje morgon. En
evig upprepning.

*

Ett nätverk av grann-
samverkan. Hur det rycker
i en – att få bryta sig bort;
som en gren som knäcks och
faller stamlös mot marken.

*

Nu far vi mot den eviga upp-
reppningens yttersta gräns. Sedan
tillbaka igen.